

usredištene strukture je u tom smislu protivrečno koherentan, smatra Derida. Pojam usredištene strukture je zapravo pojam zasnovane igre – igre koja isključuje mogućnost radikalno drugačijeg načina organizovanja - drugim rečima u pitanju je čista kontradikcija. Odatle i sva raličita binarna imena kojima filozofija nastoji da artikuliše stvarnost – početak i kraj, arhe i telos – kretanje svake arheologije, kao i kretanje svake eshatologije je redukovanje strukturnosti strukture, tj. mišljenje iste kao prisustva izvan igre. Rečju, povest filozofije je povest pokušaja da se usredišti ono što nema središta.

Istorija strukture pre događaja o kome je reč, pre događaja savremenosti, je kao što smo već rekli, po Deridi, istorija zamenjivanja jednog središta drugim. Istorija metafizike kao istorija zapada je istorija tih metafora/zamena. Događaj prekida sa datom istorijom nastupa onda kada se strukturalnost strukture nastojala misliti. A time se, smatra Derida, morao misliti sam zakon koji rukovodi željom za središtem strukture, kao proces značenja koji svoje razmeštanje i zamene usklađuje prema tom zakonu o središnjem prisustvu, koja nikada nije zapravo ni postojalo, koje je uvek bilo prognano u svoj supstitut. Supstitut, zamenik, ne zamenjuje se nisačim što je pre njega postojalo smatra Derida. Dato dolazi od toga što ne postoji središte, kao neko prisustvo, već je na delu beskonačno zamenjivanja znakova. Drugim rečima, filozofija koja je sanjala o konačnom iskazivanju same stvarnosti sve što je ponudila jeste još jedan znak za stvarnost. A ako je povest filozofije jedan niz znakova o stvarnosti, gde nigde nije prisutna sama stvarnost već samo njeni znakovi, postavlja se pitanje ima li onda nečega na šta ovo mnoštvo znakova referira? U Momentu kada se sama struktura nastoji misliti u sebi samoj, dakle bez središta, u tom momentu, po Deridi, jezik dobija svoje centralno značenje - što se događa sa savremenom filozofijom. Sve - usled nepostojanja središta i porekla postaje jezik – sve postaje